

Sygnatura akt XI C 1217/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant:Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. V. (...)

- o zapłatę 4 590,04 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. V. (...) na rzecz strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 3 685,91 złotych (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

– od kwoty 3 678,41 złotych od dnia 8 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;

– od kwoty 61,50 złotych od dnia 25 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1 718,56 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 1217/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. we W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej InterRisk T.U. S.A. (...) w W. kwoty 4. 590,04 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 4528,54 zł. od dnia 8 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty i od kwoty 61,50 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz przyznania kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że zawarła ze Z. B. , którego pojazd uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji - gdzie sprawca kolizji był ubezpieczony w ramach OC u strony pozwanej - umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem były wszelkie wierzytelności, jakie przysługiwały cedentowi od strony pozwanej w związku ze szkodą komunikacyjną nr (...) z dnia 2 marca 2012r. Strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w łącznej kwocie 7.707,30 zł. (...) rzeczoznawca powołany przez stronę powodową określił wartość uszkodzeń na kwotę 12.235,84 zł. a w związku z tym strona powodowa dochodzi różnicy - nieuregulowany koszt naprawy oraz skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty 2333,51 zł. (dopłaconego odszkodowania) od dnia 8 kwietnia 2012r. do 21 czerwca 2012r. w kwocie 61,50 zł., domagając się wyliczenia kosztów naprawy na podstawie oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta uszkodzonego pojazdu i według technologii producenta a także zastosowania uśrednionych stawek za prace mechaniczno-blaharskie i lakiernicze z regionu właściciela pojazdu. J. strona powodowa domagała się opuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wyliczenia spornego kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu.

W dniu 12 września 2012r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XI Nc 1291/12, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Strona pozwana wniosła skutecznie sprzeciw od opisanego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu. W ocenie strony pozwanej poszkodowany uzyskał pełną rekompensatę poniesionej szkody. Strona pozwana zastosowała przy wycenie będącej podstawą przyznanego odszkodowania części zamiennie z grupy O i (...) i stawki za roboczogodzinę na poziomie 70,00/80,00 zł. za godzinę. W ocenie strony pozwanej żądanie kwoty przekraczającej rzeczywisty koszt naprawy winno zostać oddalone a ponadto opinia sporządzona na zlecenie powoda ma wyłącznie charakter dokumentu prywatnego a zatem nie może stanowić podstawy dla wiążących ustaleń.

Pismem z dnia 14 października 2013r. strona powodowa ograniczyła powództwo o kwotę 904,13 zł. domagając się ostatecznie zasądzenia od strony pozwanej kwoty 3.685,91 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 3.678,41 zł. od dnia 8 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty i od kwoty 61,50 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz przyznania kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 marca 2012r. w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem był Z. B.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u strony pozwanej. W dniu 21 marca 2012r. poszkodowany przeniósł na stronę powodową wszelkie wierzytelności, jakie przysługiwały cedentowi od ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia - InterRisk T.U. S.A. (...) w W. – w związku z opisaną szkoda komunikacyjną.

Dowód: bezsporne a ponadto umowa cesji wierzytelności z dnia 21 marca 2012r. k- 15,

Strona pozwana na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji wypłaciła Z. B. kwotę 5.373,79 zł. tytułem odszkodowania. Strona powodowa zleciła wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy M. M. (1), który koszt naprawy uszkodzonego pojazdu ocenił na kwotę 12.235,84 zł. W wyniku przedstawienia tej kalkulacji stronie pozwanej odszkodowanie podwyższono o kwotę 2.333,51 zł., która to kwota została wypłacona w dniu 21 czerwca 2012r.

Dowód: bezsporne a ponadto:

- kalkulacja naprawy z dnia 7 marca 2012r. sporządzona przez stronę powodową k- 24,
- kalkulacja naprawy z dnia 27 marca 2012r. sporządzona przez M. M. (2) k -17-20;
- wezwanie do zapłaty k- 21-22;
- pismo strony pozwanej do strony powodowej z dnia 19 czerwca 2012r. k – 24;
- potwierdzenie transakcji k – 27;

Koszt naprawy samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) według średnich stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych i blacharskich równych 100,00 zł. netto i lakierniczych równych 110.00 zł. netto i zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta o znaczeniu O wyniósł 11.331,71 zł. brutto. Naprawa pojazdu winna obejmować oryginalne części zamiennie a ponadto była możliwa i ekonomicznie uzasadniona. S[osób naprawy przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta o znaczeniu O nie spowoduje zwiększenia wartości rynkowej naprawianego pojazdu.

Dowód: - opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. A. z dnia 11 września 2013r. k – 220-238;

- opinia pisemna uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. A. z dnia 28 grudnia 2013r. k – 261-266;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Samoistnym źródłem zobowiązania jest na ogół fakt wyrządzenia szkody, za którą zgodnie z przepisami ustawy określona osoba ponosi odpowiedzialność. Treścią nowo powstałego stosunku jest uprawnienie do uzyskania odszkodowania i odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek naprawienia szkody, zwany reżimem odpowiedzialności ex delicto. Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego strona powodowa mogła domagać się odszkodowania za wyrządzoną szkodę według swojego wyboru od sprawcy, ubezpieczyciela, jak również od obu łącznie. Współodpowiedzialność wskazanych podmiotów ma charakter In solidum. Cechą charakteryzującą tego typu odpowiedzialność jest obowiązek zaspokojenia tego samego roszczenia odszkodowawczego, wynikającego jednak z innych tytułów prawnych. Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada na ubezpieczyciela obowiązek naprawienia szkody w sytuacji wystąpienia wskazanego w przedmiotowej umowie wypadku. Odpowiedzialność ubezpieczyciela względem poszkodowanego oparta jest na wiążącej umowie z ubezpieczającym. Przesłanką zatem powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej. Zgodnie bowiem z dyspozycją przytoczonego przepisu przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z § 2 art. 822 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, które warunkują powstanie obowiązku naprawienia szkody w rozumieniu przepisów reżimu deliktowego są: szkoda rozumiana jako doznany uszczerbek w dobrach osoby poszkodowanej, zdarzenie wywołujące szkodę pojmowane jako działanie lub zaniechanie określonego działania, jak również związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a zdarzeniem. Pierwsza grupa przepisów na której oparta została odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie to odpowiedzialność na zasadzie winy. Zgodnie z dyrektywą przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przytoczony przepis statuuje więc zasadę winy przyznając jej pierwszeństwo przed innymi zasadami odpowiedzialności. Jednocześnie możliwość przypisania winy uwarunkowana jest ustaleniem zaistnienia wszystkich trzech przesłanek odpowiedzialności, a więc wystąpienia szkody, zdarzenia oraz zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem. Przy czym zdarzenie wywołujące szkodę z którym ustawa wiąże odpowiedzialność sprawcy rozumiany jest jako czyn własny noszący znamiona winy w znaczeniu obiektywnym. Oznacza to bezprawność postępowania, zatem działanie bądź też zaniechanie, które narusza określone reguły postępowania (nakazy albo zakazy), jak również w znaczeniu subiektywnym, czyli wadliwością działania sprawcy : wyrażający stronę podmiotową związaną z elementem przewidywania i skutku. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar dowodu co do wszystkich wskazanych powyżej przesłanek spoczywa na stronie powodowej.

Nadmienić należy, iż w przypadku samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego ustawodawca wprowadził zaostrzony reżim odpowiedzialności oparty na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c.). Jednakże § 2 wskazanego przepisu przewiduje, iż w sytuacji zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód wyłącznie na zasadach ogólnych, a więc odpowiedzialność tych podmiotów oparta jest na zasadzie winy.

Mając powyższe na uwadze w przedmiotowej sprawie podstawą rozstrzygnięcia były przepisy dotyczące odpowiedzialności na zasadzie winy i w przedstawionym zakresie należało dokonać oceny odpowiedzialności cywilnej uczestników zdarzenia, a zatem pośrednio również odpowiedzialność ubezpieczyciela występującego w niniejszej sprawie w charakterze strony pozwanej.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego powództwa, w szczególności odnoszące się do odpowiedzialności pozwanego za powstałą w wyniku zdarzenia komunikacyjnego szkodę, jak również uprawnienie powoda do dochodzenia roszczeń z tego tytułu były bezsporne. Sporna pomiędzy stronami była natomiast wysokość odszkodowania tj. wydatków, jakie należy ponieść celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Odpowiedzialność pozwanego za szkodę znajduje podstawę w art. 822 k.c., świadczenie ubezpieczyciela obejmuje natomiast obowiązek zapłaty sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), natomiast wysokość odszkodowania ustalona winna być zgodnie z art. 363 k.c.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody, wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., poszkodowany może domagać się od odpowiedzialnego podmiotu (ubezpieczyciela) odszkodowania, które obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł. W takim przypadku naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę uszczerbku jakiego doznał poszkodowany, obejmującą wszelkie koszty niezbędne do poniesienia celem przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego.

Powód zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z uwzględnieniem oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta, średnich stawek z regionu właściciela pojazdu za prace blacharsko-mechaniczne i lakiernicze i zgodnie z technologią naprawy Sąd uznał, iż rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych i na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność jak wyżej. W przedmiotowej sprawie biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych dr inż. W. A. sporządził opinię sądową pisemną oraz na wniosek pozwanego pisemną uzupełniającą opinię. Sporządzone przez biegłego sądowego opinie zostały ocenione przez Sąd na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również ustosunkowania się biegłego do wynikających z dowodów faktów, mogących stanowić podstawę ocen zawartych w opinii oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawiony został tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w opinii wniosków. Sąd ocenił powyższe opinie w zakresie ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej.

Sąd uznał, iż sporządzone przez biegłego opinie pisemne są sporządzone w sposób wyczerpujący, zrozumiały, rzetelny, jak również jasny i logiczny. W opracowanej opinii pisemnej z dnia 11 września 2013r. biegły wskazał podstawę wydania opinii, stan faktyczny stanowiący podstawę wydanej opinii oraz w sposób wyczerpujący opisał metodę i sposób przeprowadzenia badania tj. w sposób logiczny wskazał przyczyny powstania zdarzenia oraz metodę wyliczenia. Biegły jasno sformułował wnioski wyprowadzone z części opisowej w sposób który umożliwił sprawdzenie logicznego toku rozumowania. Składając opinię uzupełniającą biegły jasno i rzeczowo odniósł się do zarzutów przedstawionych przez stronę pozwaną, skutecznie je odpierając a tym samym potwierdzając słuszność wniosków opinii głównej. Na podstawie opinii głównej i uzupełniającej biegłego Sąd uznał, iż koszt naprawy samochodu powoda, przy zakwalifikowaniu do wymiany elementów wymienionych na k-4 opinii i elementów wymienionych do naprawy na 6 opinii, według średnich stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych, blacharskich równych 100,00 zł netto, lakierniczych – 110 zł. Netto i zastosowaniu oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu O wyniósł 9212,77 zł netto, tj. 11 331,71 zł brutto. Jak wynika bowiem z utrwalonej linii orzeczniczej, którą Sąd w pełni aprobuje "odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu

obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT” (wyrok SN z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00, LEX nr 54365; uchwała SN z dnia 22 kwietnia 1997 r., II CZP 14/97 OSNC 1997/8/103)

Ostatecznie Sąd przyjął średnią stawkę prac naprawczych, blacharskich i w wysokości 100,00 zł. a lakierniczych – 110 zł. oraz uznał, iż naprawy przywracające samochód powoda do stanu sprzed zdarzenia drogowego można dokonać przy zastosowaniu części oryginalnych o oznaczeniu O. Sąd określając koszty naprawy uszkodzeń samochodu powstałych wskutek zdarzenia z dnia 2 marca 2012r. zastosował ceny oryginalne części zamiennych bez ich obniżenia. Powyższa metoda uzasadniona jest faktem, że brak jest w aktach sprawy informacji o ewentualnych uszkodzeniach elementów, które są wymieniane, o zastosowaniu jakiegokolwiek elementu nieoryginalnego lub po wcześniejszych prowizorycznych naprawach; co ustalił biegły sądowy. W związku z tym koszt naprawy pojazdu stanowiący o wartości odszkodowania w niniejszej sprawie obejmuje ceny oryginalnych części zamiennych, bez ich obniżania. Sąd nie znalazł natomiast podstawy do przyznania odszkodowania przy zastosowaniu części tzw. zamienników. Poszkodowany ma bowiem prawo do wyboru rodzaju części jakich użyje do naprawy pojazdu. Brak jest tym samym podstaw do wywiedzenia w stosunku do poszkodowanego obowiązku wykorzystania alternatywnych części zamiennych. Zgodnie bowiem z wyrokiem SN z dnia 5 listopada 1980 r. w sprawie III CRN 223/80, przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawy w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego. Konsekwencją czego jest obciążenie tymi wydatkami osobę odpowiedzialną za szkodę. Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił wysokość kosztu naprawy samochodu powoda na kwotę 9212,77 zł netto, tj. 11 331,71 zł brutto.

Ze względu na wypłacenie przez pozwanego powodowi kwoty 7.707,30 zł, kwota ta została uwzględniona przy ustaleniu należnego jeszcze powodowi odszkodowania i w związku z powyższym Sąd zasądził tytułem pozostałego odszkodowania kwotę 3.678,41 zł. tytułem dalszego odszkodowania oraz kwotę 61 zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek od kwoty 2333,51 zł. (dopłaconego odszkodowania w dniu 20 czerwca 2012r.) liczonych od dnia 8 kwietnia 2012r. do 21 czerwca 2012r.

Niezależnie od powyższego powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej ustawowych odsetek od kwoty dalszego odszkodowania od dnia 8 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty. Przed oceną zgłoszonego przez powoda żądania zawartego w pozwie w pierwszej kolejności należy odnieść się do przepisów regulujących termin, w którym strona pozwana zobowiązana jest przeprowadzić postępowanie likwidacyjne i wypłacić osobie uprawnionej odszkodowanie.

Zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przytoczony przepis jest więc podstawą orzeczenia odsetek od dochodzonej należności głównej. Natomiast zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za zasadne żądanie powoda co do zasądzenia ustawowych odsetek od kwoty 3678,41 zł liczonych od dnia 8 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty tj. po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Ponadto strona pozwana nie kwestionowała daty początkowej naliczenia odsetek od żądanego przez powoda odszkodowania tytułem naprawy samochodu a także daty i zasady żądania skapitalizowanych odsetek w wysokości 61,50 zł.

Wobec cofnięcia pozwu o kwotę 904,13 zł. ostatecznie Sąd zasądził łączną kwotę jak w punkcie I wyroku, umarzając postępowanie w pozostałym zakresie na zasadzie przepisu art. 355§1 kpc.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na podstawie przepisu art. 100 kpc.

1. odnotować;

2. odpis doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej;

3. kal. 14 dni.